

2. a Pieņemot, ka azartspēļu politikas valsts tiesiskais regulējums atbilst EKL 49. pantam, valsts tiesnesim attiecībā uz tā piemērošanu konkrētā gadījumā tad būtu vienmēr jāpārbauda, vai klasificētais pasākums, piemēram, rīkojums, šeit pieejamā interneta mājas lapas programmatūra attiecīgās dalībvalsts rezidentiem var padarīt nepieejamu dalību tajā piedāvātajām azartspēlēm konkrētajos apstākļos un atbilst arī priekšnosacījumam, ka patiesi atbilst valsts tiesiskā regulējuma pamatojumam izvirzītajiem mērķiem, un vai no šī regulējuma un tā piemērošanas izrietošais pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojums, ņemot vērā šos mērķus, nav nesamērīgs?
2. b Vai, atbildot uz 2. a jautājumu, izšķiroša nozīme ir tam, vai attiecīgo pasākumu ierosina un uzliek nevis valsts iestāde valsts tiesiskā regulējuma piemērošanas ietvaros, bet gan civilprocesa ietvaros, kad azartspēļu rīkotājs, kurš darbojas ar nepieciešamo atļauju, pieprasa uz civiltiesību pamata klasificēt pasākumu, kas ir pret viņu vērsta neatļauta darbība, jo pretējā pusē procesā neievēro attiecīgo valsts tiesisko regulējumu un tādā veidā gūst negodīgu pārsvaru pār lietas dalībnieku, kam ir darbības veikšanai nepieciešamā atļauja?
3. Vai EKL 49. pants ir interpretējams tādējādi, ka šī nosacījuma piemērošanas rezultātā kādas dalībvalsts atbildīgā valsts iestāde, pamatojoties uz šajā dalībvalstī pastāvošo slēgto atļauju sistēmu azartspēļu pakalpojuma piedāvāšanai, nevar aizliegt to, ka pakalpojuma sniedzējs, kam citā dalībvalstī jau ir izdota atļauja šo pakalpojumu sniegšanai internetā, šos pakalpojumus ar interneta starpniecību sniedz arī pirmajā dalībvalstī?

Apelācijas sūdzība, ko 2008. gada 24. jūnijā iesniedzis Christos Michail par Pirmās instances tiesas (pirmā palāta) 2008. gada 16. aprīļa spriedumu lietā T-486/04 Michail/Komisija

(Lieta C-268/08 P)

(2008/C 223/42)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzējs: Christos Michail (pārstāvis — C. Meīdanis, advokāts)

Cits lietas dalībnieks: Eiropas Kopienu Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzēja prasījumi:

- atzīt apelācijas sūdzību par pieņemamu un pamatotu;
- tiktāl, ciktāl vajadzīgs, atcelt Pirmās instances tiesas 2008. gada 16. aprīļa spriedumu lietā T-486/04;
- atbilstoši izlemt jautājumu par tiesāšanās izdevumiem.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzējs savas apelācijas sūdzības pamatojumā izvirza trīs pamatus.

Pirmajā pamatā viņš apgalvo, ka Pirmās instances tiesa ir kļūdaini interpretējusi un piemērojusi Kopienu tiesības un nav izpildījusi pienākumu spriedumā norādīt pamatojumu tiktāl, ciktāl tā pārsūdzētajā spriedumā ir atzinusi, ka Komisija ir veicinājusi to, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs ir sajuties kā morālas vajāšanas upuris Civildienesta noteikumu 12.a panta izpratnē, bet tā tomēr prasību ir noraidījusi kā nepamatotu.

Otrajā pamatā apelācijas sūdzības iesniedzējs Pirmās instances tiesai pārmet, ka tā ir sagrozījusi tajā izvērtējamus faktus, it īpaši tāpēc, ka tā tos ir izskatījusi atsevišķi, nevis kopsakarā, un ir pieļāvusi vairākas kļūdas šo faktu juridiskajā kvalifikācijā.

Visbeidzot, trešajā pamatā apelācijas sūdzības iesniedzējs kritizē Pirmās instances tiesas lēmumu neprecizitātes dēļ kā nepieņemamus noraidīt vairākus pamatus, ko viņš bija izvirzījis sava prasības pieteikuma pamatojumā, it īpaši par Civildienesta noteikumu 21.a, 22.a un 22.b panta, kā arī vienlīdzīgas attieksmes un samērīguma principu pārkāpumiem. Sadalot viņa prasības pieteikumu vairākās daļās, Pirmās instances tiesa esot faktiski sagrozījusi tā mērķa un struktūras būtību.

Prasība, kas celta 2008. gada 24. jūnijā — Eiropas Kopienu Komisija/Vācijas Federatīvā Republika

(Lieta C-271/08)

(2008/C 223/43)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji — G. Wilms un D. Kukovec)

Atbildētāja: Vācijas Federatīvā Republika

Prasītājas prasījumi:

- Tiesai konstatēt, ka, pašvaldību iestādēm un uzņēmumiem ar vairāk kā 1 218 nodarbinātajiem piešķirot pakalpojumu līgumus par profesionālo vecuma aprūpi tieši, neuzsākot publisko iepirkuma līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru Eiropas mērogā, *TV-EUmw/VKA* 6. panta nosauktajām iestādēm un uzņēmumiem, Vācijas Federatīvā Republika līdz 2006. gada 31. janvārim ir pārkāpusi Direktīvas 92/50/EEK ⁽¹⁾ 8. pantu, skatītu kopā ar III–VI sadaļu, un kopš 2006. gada 1. februāra ir pārkāpusi Direktīvas 2004/18/EK ⁽²⁾ 20. pantu, skatītu kopā ar 23.–55. pantu,
- piespriest Vācijas Federatīvajai Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Vācija darbinieki varēja prasīt no saviem darba devējiem, lai no viņiem nākotnē maksājamās atlīdzības līdz 4 % no attiecīgās maksimālās iemaksas [*Beitragsbemessungsgrenze*] vispārējā vecuma pensiju apdrošināšanā, tiktu izmantoti profesionālajā vecuma aprūpē, atskaitot tās tieši no bruto algas [*Entgeltumwandlung*]. Saskaņā ar darba koplīgumu par atskaitījumiem no bruto algas pašvaldību dienesta darbiniekiem (turpmāk tekstā — “Darba koplīgums”) atskaitījumi ir jāveic pašvaldības iestādēm vai, attiecīgi, uzņēmumiem. Atskaitījumi ir jāizdara, izmantojot publiskās papildu apdrošināšanas iestādes vai, attiecīgi, krājkašu finanšu grupu uzņēmumus vai arī pašvaldību apdrošinātājus. Pašvaldības iestādes vai, attiecīgi, uzņēmumi parasti noslēdza grupu apdrošināšanas līgumus visiem darbiniekiem, kuros bija ietverta vienošanās par atskaitījumiem no bruto algas ar iepriekš minētajām iestādēm.

Komisija ir noskaidrojusi, ka pašvaldības iestādes vai, attiecīgi, uzņēmumi šos profesionālas vecuma aprūpes pakalpojumu līgumus piešķīra tieši, neuzsākot publisko iepirkuma līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru Eiropas mērogā, Darba koplīgumā minētajām iestādēm un uzņēmumiem.

Profesionālās vecuma aprūpes pakalpojumi ir ietverti Direktīvas 92/50/EEK I A pielikuma 6. kategorijā vai, attiecīgi, kopš 2006. gada 1. februāra Direktīvas 2004/18/EK II pielikuma A daļā. Tie ir apdrošināšanas un pensiju fondu pakalpojumi, kuri nav uzskatāmi par likumisko sociālo apdrošināšanu. Tātad aplūkojamie, pašvaldības iestāžu — tātad publisku līgumslēdzēju iestāžu — piešķirtie līgumi ir peļņas nolūkos noslēgti rakstiski publisko iepirkumu līgumi minētās direktīvas nozīmē. Turklāt no judikatūras izriet, ka Direktīvas 92/50/EEK 1. panta a) punkts neizšķir iepirkumu, kuru izdara publiska līgumslēdzējietāde, lai izpildītu uzdevumus sabiedrības interesēs, un tādus, kuri nav saistīti ar šādiem uzdevumiem. Tādēļ Tiesa ir noraidījusi līgumslēdzējietādes funkcionālo īpašību koncepciju. Tādējādi nevar piekrist Vācijas iestāžu iebildumam, ka pašvaldības iestādes vai, attiecīgi, uzņēmumi saistībā ar profesionālo vecuma

aprūpi funkcionāli nav publiskas līgumslēdzējietādes publisko iepirkumu tiesību nozīmē.

Turpinājumā Komisija uzskata, ka aplūkojamie iepirkumi būtiskā mērā pārsniedz noteikto minimālo robežu. Pretēji prasītājas uzskatam, šie aprēķini nav jāizdara, pamatojoties uz katru atsevišķo līgumu. Drīzāk nozīme ir pamatlīguma ilgumam, jo publisko iepirkumu priekšmets Kopienų publiskā iepirkuma tiesību nozīmē nav atsevišķas vienošanās starp darbinieku un darba devēju. Saskaņā ar to pamatlīguma vērtība, kas ir jāņem vērā, atbilst aprēķinātajai visas pamatlīguma darbības laikā plānoto iepirkumu kopējai vērtībai, atskaitot pievienotās vērtības nodokli. Saskaņā ar Komisijas aprēķiniem vismaz 110 Vācijas Federatīvās Republikas pilsētas pārsniedz minimālo robežu.

Tādējādi pašvaldību iestādēm un uzņēmumiem profesionālās vecuma aprūpes pakalpojumu līgumi bija nevis tieši jāpiešķir darba koplīgumā minētajām iestādēm un uzņēmumiem, bet gan vispirms jāuzsāk publisko iepirkuma līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūra Eiropas mērogā. Šo secinājumu negroza arī tas, ka atskaitīšana no darba atlīdzības ir regulēta darba koplīgumā. Pirmkārt, Tiesas judikatūrā ir viennozīmīgi noteikts, ka Kopienų tiesības neparedz vispārēju darba koplīgumu autonomiju, un, otrkārt, Komisija nav konstatējusi, ka, izpildot publiskai līgumslēdzējietādei noteiktos likumiskos publiskā iepirkuma procedūras pienākumus, tiktu nepieļaujami ierobežota Vācijas Pamatlikumā [*Grundgesetz*] nostiprinātā darba koplīgumu autonomija.

⁽¹⁾ OV L 209, 1. lpp.

⁽²⁾ OV L 134, 114. lpp.

Prasība, kas celta 2008. gada 24. jūnijā — Eiropas Kopienų Komisija/Vācijas Federatīvā Republika

(Lieta C-275/08)

(2008/C 223/44)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Kopienų Komisija (pārstāvji — G. Wilms un D. Kukovec)

Atbildētāja: Vācijas Federatīvā Republika